

Csóky András: Az "én" a testben található?!

Arról sok tanúságtétel szól, hogyan gyógyít minket betegségeinkből a hitünk. Milyen könnyű beszélni a hit erejéről látva a sok szép gyógyulást a sokszor lehetetlen helyzetből. De amikor nem gyógyul a beteg és meghal akkor mennyivel nehezebb ez. Nehezebb átadni, hogy Isten akkor úgy segít, hogy elviseljük a fájdalmat, szomorúságot, tudva azt, hogy Isten számára nincs halál: a szeretett személy tovább él vele, általa és őbenne ugyanúgy ahogy mi is itt a földön ha hiszünk benne és Isten országát építjük. A fájdalom megtisztít minket még akkor is felfedezünk újabb és újabb rendezetlen ragaszkodásokat, ha vallásos életet élünk. Pár gondolat arról, hogy a legnagyobb tragédiánkban is ott van a végtelenül irgalmas és szeretetreméltó Isten és segít.

Az élet adja a keresztet, de Jézus adja a segítséget elviselni, ha imádsággal szemlélődve hagyjuk, hogy bennünk éljen. Lassan másfél éve, hogy egy rendkívül tragikus balesetben elvesztettem 10 éves kisfiamat. Imádkozó kisfiú volt, ministrálni is szívesen ment szépen élete a gyermekkor Istenhitét. Utolsó délelőtt is a Péter a kőszikla c. filmet nézte meg és a jezsuita pap nagybátyámról készült rövid dokumentumfilmet. Iskolába járt, közlekedett lépcsőn is egyedül, sportolt néptáncolt, rendesen tanult, ahogy a többi gyermek néha csintalankodott, ahogy a többi, semmi jel nem mutatott az epilepszia betegség kiújulására. Én találtam meg, 20 cm-es vízben megfulladva. 1 órás kétségbeesett újra élesztés sikertelen volt.

Krisztus a legnagyobb bajban sem hagy el. Kis halottunk felett imádkoztuk a rózsafüzért megidézve Boldog Batthyány Lászlót, amikor tragikusan Ödön fia meghalt, „köszönjük, hogy eddig velünk lehetett”.

Tudtuk a feleségemmel, hogy nem a Jóistent kell számon kérni. Ő a paradicsomba nem teremtett tragédiákat, háborúkat, betegségeket, gyermekhalált sem. Ezt az ember és az emberiség hozta létre beleértve magamat is. Azt, hogy Ő ezt hogyan hozza helyre, arra már nem nekünk kell ötleteket adni. Ennek ellenére megpróbáltam, amikor újraélesztettem mondtam magamban „Istenem legyél Te a kis Lázár vagy a naimi fiú”. De rádöbentem egy idő után ez nem így megy. Isten óriási önkorlátozásokat tett különösen a gyermekhalál megengedésével kapcsolatban. Hogy ezt mikor oldja fel az kizárólag az Ő dolga. Állítólag XVI. Benedek pápa arra a kérdésre, hogy mi lenne az egy kérdése a Jóistenhez válaszolta azt, hogy a gyermekhalálra kérdezze rá. Gondoljunk csak a két kis fatimai gyermekre Francescora és Jacintára, akiket magához engedett röviddel a jelenések után. Bízunk kell benne. Ettől a fájdalom még iszonytató, ahogy az önvád is. Jézus biztos ígéretben hagyta, hogy a gyermekek azonnal hozzá kerülnek ártatlanságuk miatt az örök boldogságba, ami nem mérhető a földi örömmel. Az Úr egy csodálatos látomással segített, látva állapotomat. Egy szentségimádáskor kaptam a Bazilikában, amikor is az Oltáriszentségben megjelent Jézus és a kisfiam. Jézus, akit a turini lepel élő arcaként láttam meg átfogta a kisfiam vállát miközben hallottam, hogy azt mondta Marci: „jól látod apu”. Korábban is kaptam hangüzenetet a legfontosabb az volt „nyugodj meg Jézus karjaiba hullottam”. Sok bátorító üzenet jött még. Egy édesanya, aki a kispap szeminarista fiát veszített el egy epilepsziás roham kapcsán (szobájában fulladt meg hajnalban) üzenetben kapta fentről a fiától, hogy Marci lelkét ő vitte fel Jézus karjaiból a mennybe. 1 hónapig kaptam üzeneteket utána már nem. Jezsuita pap nagybátyám azt mondta ezek sokat segítenek életed végéig. Mindezek ellenére, mint apa, mint orvos is megsemmisülve éreztem magam hónapokig. Közelebb akartam kerülni Istenhez és rádöbentem arra, hogy abban a rohanó keresztény orvos életben, amit annyian gyakorlunk mi gyógyítók ez nem egyszerű. Beszélünk a hitünkről, de nem tudunk rálépni az Istennel való egyesülés útjára. Mindig mi akarjuk a kormányt tartani és ahhoz kérjük Krisztus segítségét. Mondjuk, hogy „legyen meg a Te akaratom”, de úgy, hogy a magunk akarata mégis az első legyen. Néha megállunk és rájövünk, hogy már megint inkább önző sikerorientált tanúságtevő életet élünk és nem gyümölcsorientáltak. Óriási veszély a vallásos gőg, ami könnyen elér minket. Megtapasztalom, hogy nehéz a szemlélődő imádság útja, ami közelebb visz Istenhez. Ez kell, hogy legyen a fő cél. A többi ebből következik. Már nem csak használni akarom Jézust, hanem vele lenni, benne élni. Rádöbentem, hogy beleestem ezekbe a hibákba. Az édesapai létem, aki egészségesen akarja látni a

kisfiát (és annak is látszott) felülírta az orvosi helyes gondolkodás során nélkülözhetetlen kételkedést. És nem is emiatt van önvádam, mivel a figyelmemet sem hívták fel igaz nagyon ritka, de nem teljesen irreális életveszélyre, amiben volt az egészségesnek látszó kisfiam. Az önvádamat abban látom, hogy nem tudtam mélyebb hitre jutni, ami által rádöbbenhettem volna, akár mint magához a betegséghez igazából nem értő fél laikus orvos, hogy pl. megkérdőjelezhető az az általános kezelési trend, hogy „éljen úgy, mint egy normális gyermek” az epilepsziás gyermekeknél, ha rohammentessé válnak. Sajnos a normális gyermekek ma az iskolákban és az életben állandó versenynek stressznek vannak kitéve, nem biztos, hogy ez jó a látszólag tünetmentes epilepsziás gyermeknek. Talán jobb lenne ilyenkor a szemlélődés felé, művészetek felé orientálni a gyermeket. Soha nem foglalkoztam epilepsziával a sok imádság során ez egy belső megézés. Azt is tudom, hogy sokan vannak aki „kinövik” nyilván nem lehet csak a ritka szerencsétlenségek alapján ítélni.

A folyamatos imádság közben, amit 18 hónapja végzek minden nap azt is felidézem, hogy az önvádat a gonosz lélek gerjeszti, mert nyilván mulasztásaim, nem tudva és akarva történtek és Krisztus mindig az Irgalmas és megbocsájtó mennyei Atyáról szól. Az önvád mindig önmagunkkal való foglalkozást jelent ilyenkor megint mi vagyunk a középpontban nem Krisztus. Ilyenkor megmérettetik a hitünk és rá kellett döbbenem, hogy hitetlen Tamás vagyok. Én is kértem az Urat, hogy belenyúlhassak a sebeibe ismét, nem volt elég az 1998-as keresztélmény. Megkaptam ezt is az említett kép és hangüzenetben. Sokat segít az emberek együtt érző szeretete a családban a barátoktól és munkatársaktól, ami mind Isten szeretetét tükrözik ebben a nehéz életszakaszunkban, amit feleségemmel, gyermekeinkkel átélünk.

Kitartani Krisztusban, az imádságban benne élni ez az egyetlen út és nem azért, hogy elviseljük a nehézségeket, hanem azért, mert ez az „út az igazság és az élet” ahogy Ő mondta. Ebből fakad, hogy elviseljük a hitünkben kitartva a legnagyobb tragédiáinkat is. „Istent szeretőknek minden a javukra válik” mondja Pál apostol még a legnagyobb bajok is, ha átadjuk magunkat az élet urának. Ezt kell megmutatni a betegeink felé is azzal, hogy együtt érzünk, velük megpróbálva a szenvedésükből valamit átvállalni szeretetben. Mindez csak Krisztusban lehetséges. Nem kell elengedni a meghalt szeretteinket, mert Krisztusban állandóan együtt vagyunk velük. Állandóan ott legyen az életedben. Nevének állandó felidézése sokat segít. Jézus imaként tanulhatjuk meg az egyházunktól: Uram Jézus, könyörülj, rajtam, bűnös emberen. Szüntelenül kell imádkoznunk ahogy Pál apostol javasolja.